

Десетъ чифта ржце се впиха въ пждаритѣ и ги дръпнаха назадъ.

— Ние ли? — Викаше запененъ Бакърджийчето и блъскаше по гърдитѣ Кабака. — Ние хирсъзи? . . . Ние? . . . Ренегатъ!

— Бакърджи! . . . Миле! . . . Стой! . . . Чакай да се разберемъ човѣшки! . . . Не сме дошли да се бѣхтемъ... — викаше Колю мустакатия.

Бакърджийчето отстѣпи крачка назадъ и отъ устата му още продължаваха да излизатъ плюнки. Задъханъ, уморенъ, обиденъ, Кабака сочеше заканително съ прѣстъ:

— Мене. . . Ти . . . да бѣхтешъ?... Мене? . . . Чакай! Ще ти дамъ азъ . . . Да ме помнишъ ти, майчинъ сине! . . . Да ме помнишъ! . . .

— Бреехъ! Много си станалъ лошъ бе! — пристѣпи Пеню. — Че какъвъ си ти, а?

— Ренегатъ! — обади се единъ младежъ.

— Питамъ: какъвъ си и какво търсишъ тука? — Позтаряше Пеню и лицето му блѣднѣеше зловещо.

— Не е твоя работа!.. — избухна отново Кабака. — Ще ме видите кой съмъ!.. Хайде, прѣждо-свайте се отъ тука!

— Че това да не е бащина ти стока, бе? Кого пѣдишъ, а?

— Васъ!.. Света недѣля е днеска!

— Какъ се сети пъкъ! — рече презрително Бакърджийчето. — Значи ти за това си дошълъ?

— За това!

— Е, както си дошълъ, тъй и ще си идешъ!

— Заповѣдъ отъ кмета е. . .

— Кмета кога води половинъ село да му жъне, тогава светии нѣма!.. Ма-ша!

— Тетьо, стига! — рече Гошо и се изправи предъ него. — Хайде, отивай си!